

Ч. 3.

Дисмикита

САТИРА + ГУМОР + КАРИКАТУРА

Німець як німець, страх любить гармати,
Та любить і масло і пипку поссати,
То ж має ось клопіт і плаче він: ох!
Котру би то вибрати із нянь цих обох.

ЛЮТИЙ

Діші лютий,
Необутий,
босий,
сухокостий,
куцохвостий,
довгоносий,
ходить
по бауерах
ненажерах, —
ходить...
Сам не має,
та міняє
і торгує;
заторгує —
знов міняє,
заміняє —
знов купує.
Від Авсбургу
до Мюнхену,
від Мюнхену
до Фрайбургу —
і так далі —
і так далі...

Їздить, —
Возить скрині
і валізи, —

в середині,
що там має,
Бог лиш знає
і емпісти...

Ходить,
їздить...
все голоден;
вже не годен
із кальорій,
як з теорій,
жити.
Що робити!...

Ходить,
їздить...
Як не мав
так і не має
Хоч міняє,
хоч купує.
Ходить,
їздить,
їздить,
ходить
і полі —
політи
кує.

РУДІ МИШІ

Пішли два брати на еміграцію.
Старший був інженер, а молодший швець.

На кордоні в Карпатах сказали один до одного:

— Будемо держатися разом і помагати один одному, бо інакше погинем на чужині, як руді миші.

У Штрасгофі їх викупали, обстригли і відвошивили. Обидва стали ще більш подібні до себе. І помагав один одному, як міг — їсти зупу з ріпи.

Потім післали їх обидвох до бауера на роботу. Крім них, мав бауер ще дві пари волів. І робили брати, як воли, а воли, як брати.

У бауера були недовго. Обидвох їх перевезли до фабрики. Там присипала їх бомба. Молодшого присипало легше, він видобувся з-під румовища і кинувся відгрибати старшого. І так обидва виригтувалися, але пропало усе їхнє майно: один баячок, дві сорочки, пів наплечника буряків і всі документи.

Прийшли американці. Брати не мусли вже так запопадливо помагати собі, бо їм помагала УНРРА, а зокрема кожний помагав собі, як міг.

Старший брат поміг собі так, що мав уже кілька тисяч марок. Молодший зробив старшому чоботи і злупив за них кілька тисяч марок. Старший, інженер, сконструював апарат і гнав самогон. За цей само-

гон відігнав собі від молодшого цих кілька тисяч марок.

Мешкали у великому таборі, де було кілька тисяч емігрантів і де всі жили, як брати. Молодший робив від ранку до вечора черевики і давав усім, хто потребував, а ті помагали йому тим, що платили по півтора тисячі за пару. Старший гнав даліше самогон, поїв усіх „спраглих“, а ті „спрагли“ давали йому по 300 марок за літру. І так всі помагали собі, а над ними стояв ще фінансовий відділ і брав по десять процентів на школу.

Були щоправда в таборі „паршиві віви“, які не помагали нікому, робили черевики в німців по 60 НМ або ходили в унівських, тобто босоніж, пили звичайне пиво і таким чином підживляли фонди на школу. Але про них історія не пишеться.

По році чи по двох сталося нещастя. Старшого брата накрило ЕМПП. Відсидівши своє, він вирішив, що професія молодшого краща і записався на перевишкільні курси. Молодший сказав, що „має вже доста“ і купив собі інженерський диплом.

Тепер старший брат латає молодшому черевики. По 200 марок за приціпку.

Молодший вже конструє апарат такої досконалої системи, що вже ЕМПП його не знайде.

Неправда, руді миші не гинуть!...

ДВІ СИСТЕМИ

До СССР прибула у відвідини делегація робітників американської автомобільної промисловості. Відвідуючи автомобільні заводи, американці питають:

— До кого належить ця фабрика?

— До нас усіх! Це наша спільна власність! — відповідають навчені робітники.

— А хто їздить цими машинами? — знову питають американці.

— Гм... но, нашими машинами їздить сам товариш Сталін, усі члени Політбюро, наша доблесна армія та всі заслужені патріоти!

За деякий час советська делегація відвідує автомобільні заводи в США.

— До кого належить ця фабрика? — питають члени делегації.

— До містера Х. — відповідають американці.

— А хто ж їздить тими машинами?

— В більшості американські робітники.

☆

ПОГАНА ЗАБАВА

— Мамусю! Славко говорив сьогодні такі погані слова!

— Але ж мамусю! Ми бавилися тільки в ОН і я був Вишинським!

☆

Приєднуйте нових передплатників!

ГОРЕ „САТЕЛІТІВ”

Один дипломат сателітної держави до советського дипломата:

— Дайте нам позику!

— Не дамо!

— Дайте нам збіжжя...

— Не дамо!

— Дайте нам вугілля...

— Не дамо!

— Ну, то дайте нам спокій!

— Не дамо!

☆

ПОДІЯ

Клим Обух в селі вістку розповів, Кожний, хто почув, з дива одубів. „У сільраді... тсс! Знаєте ви що? Сталіна тепер вішають, отщо!”

У селі вчинився рух.

„Хай живе наш Клим Обух!”

Як побігли всі, як поперли з хат, Навіть матері узяли малят! Та вкінці таки викрили секрет: Вішали — але Сталіна портрет.

Ой, в селі вчинився рух, Ледве спасся Клим Обух!

Бабай

Присилайте передплату!

Канада незабаром прийме великий транспорт молодих, здорових мужчин-скитальців, спеціально призначених до рубання лісу, потрібного на будову кораблів, якими перевозитимуть скитальців з Європи за море.

Америка не може тепер перевезти скитальців за море, бо всі зайві кораблі перевозять „на шварц” вибухові матеріали до Палестини.

Німеччина має багато партій, щоб цим догодити демократичному смакові американської влади, але всі ці партії мають одну нацистівську програму, щоб не наразитись населенню. Покірне теля — дві корови ссе.

І. Багрянний закінчив фантастичну повість „Кам'яна доба в Ульмі”, яку видасть „Українська Трибуна” спеціально для своїх симпатиків.

Ю. Косач підписав умови про співпрацю з усіма українськими газетами на еміграції, зобов'язуючись писати для кожної дві статті тижнево.

В Мюнхені німецька поліція придержала одного підозрілого типа. Як довідемося, причиною арештування було те, що від типа дуже було чути м'ясом.

Др. Баран видає окремою книжкою свої статті проти ЦПУЕ, вміщені минулого року в пресі. Ця книга буде призначена для грядущого покоління, як підручник українського демократичного виховання.

НЕ ЧИТАЄ

На великий з'їзд до Києва приїхав делегат „молодого радянського” Львова. Після ентузіастично прийнятої привітальної телеграми до Москви на з'їзді говорили про „досягнення”. Між іншими „досягненнями” згадали й про велитенський м'ясокомбінат у Львові на Замарстинові.

— Пробачте, — здивувався делегат, — я щойно приїхав зі Львова. живу на Замарстинові, але про той комбінат, чесне слово, нічого не чув! Виступ львівського делегата викликав велике негодування.

— Газет не читаєте, товаришу, — здокором заявив йому голова з'їзду.

ЯК ЗУПИНИТИ ПОЇЗД

У вагоні, на верхній полиці, спав дядько Василь. На одній станції поїзд раптом зупинився і дядько вмить опинився на долівці. Підвівся, позіхнув, почухав потилицю й сказав:

— Оце так гепнув, аж поїзд зупинився.

СВОБОДА

— Чому статую „Свободи” побудували на воді?

— Бо на землі немає свободи.

„ОСВОБОДИТЕЛЬ”

В одному мадярському місті поставили пам'ятник Сталіна. Один селянин, приїхавши до міста, цікаво приглядається пам'ятникові.

— Кого зображує оцей пам'ятник? — спитався когось із проходжких.

— Це Сталін, той, що прогнав з Мадярщини німців.

— Ох, — зітхнув селянин, — коли б він ще прогнав отих большевиків!...

КОНТРРЕВОЛЮЦІЯ

Спортовий Союз Копаного М'яча в Югославії вирішив боротись із галабурдами і котячою музикою, до яких звикла публіка на змаганнях. Він оголосив такий комунікат:

„Верески, лайка і свистіння — це чисто капіталістичні звички. Впроваджують їх дрібні, реакційні гуртки людей, які цим способом хочуть посіяти зерно незгоди і ненависти поміж добрими демократами.”

На найближчих після комунікату змаганнях було тихо, хоч маком сій...

НЕ МОЖНА НАРІКАТИ

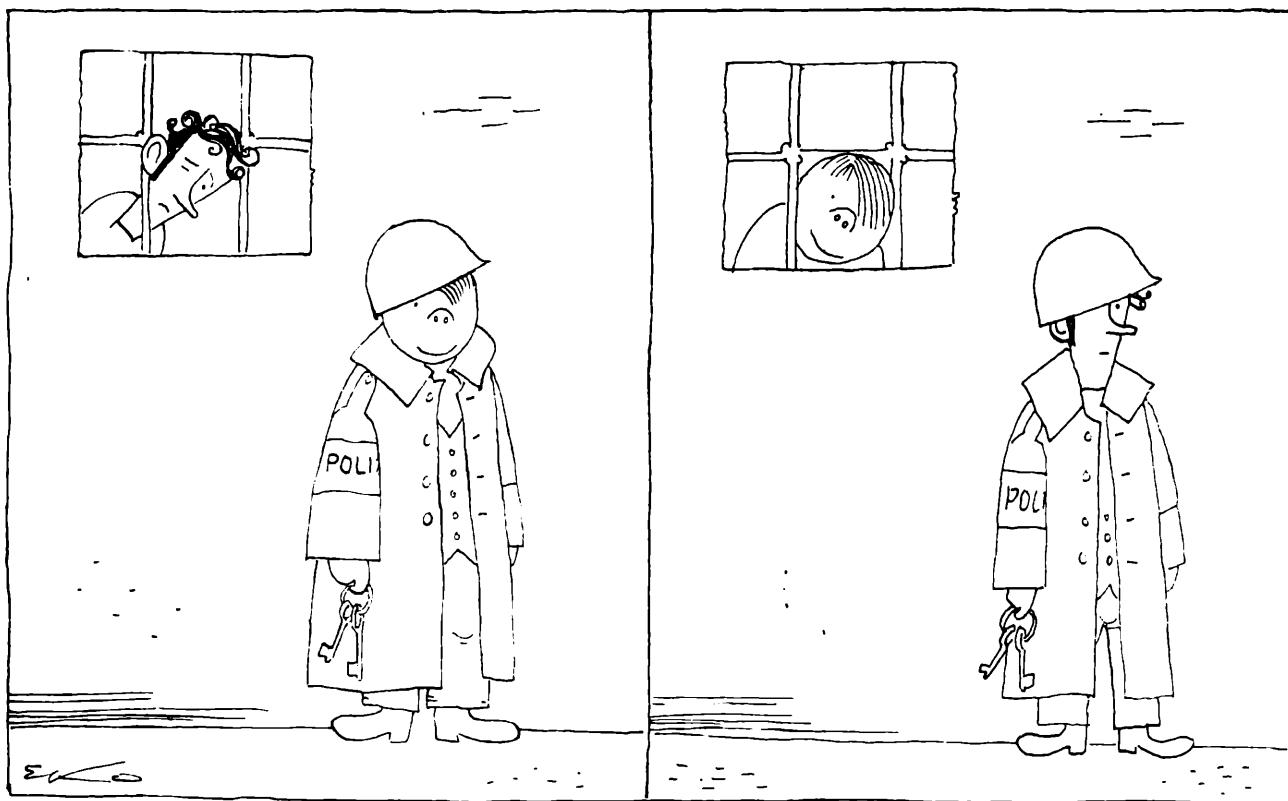
Питаються одного щасливця, якому недавно пощастило вирватись з червоного „раю”:

— Скажіть, як там узагалі? —

— Не можна нарікати... —

— Що ж ви! Таж ми чули, що там щораз гірше! —

— Так, але нарікати не можна. бо зараз арештують... —

ЕКСПОНАТ

Приманджав у Київ раз
Дядько Свитка Опанас.
Від колгоспу різних справ
По цілому місту мав.

Тож ходив він кілька днів,
Аж прив'яв і почорнів.
Там запізно, там пожди,
Там знов завтра ще прийди.
Щоб тобі тай пропади!

Відпочити захотів,
От і взяв на сходи сів,
Що вели в якийсь музей.
Не заплющив ще очей
Чує голос: „Дядьку, гей,
Може ви в музей оцей?”

(„Зав” до нього так гукав.)

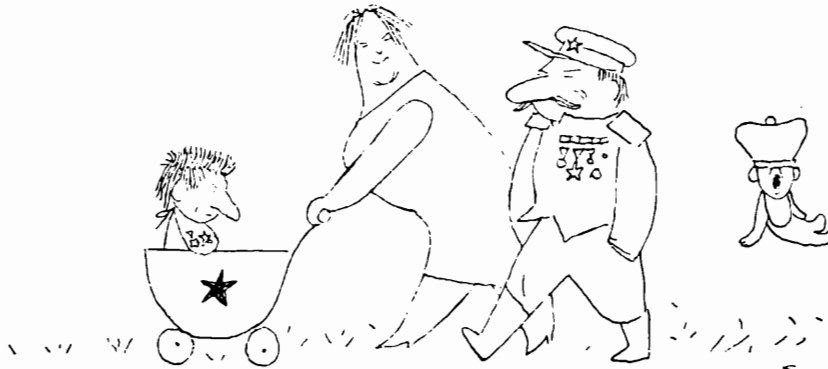
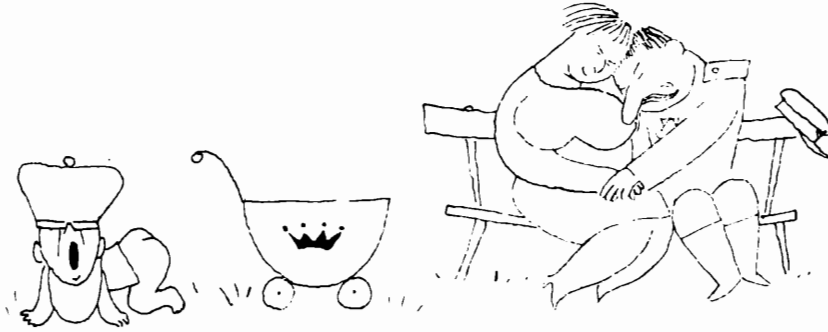
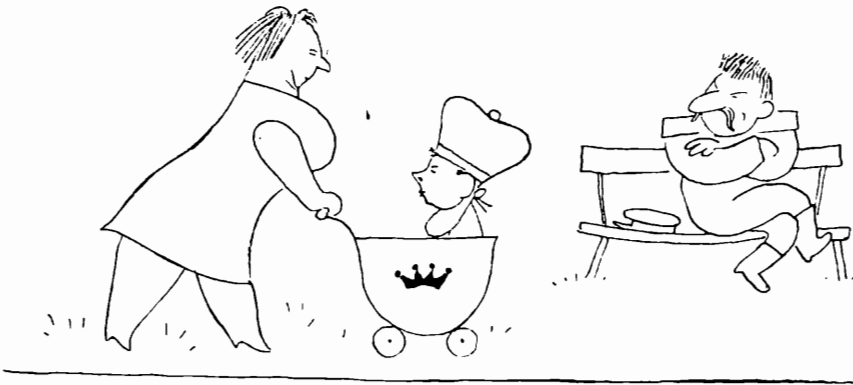
Дума дядько: „Щож, піду
Подивитись на біду.”

Гарна штука цей музей
Скільки дивних тут річей!

Ліжко, що на нім Ільїч
Хтів раз переспати ніч,
Кінь, що був (це не брехня)
Друг Будьонного коня,
Неуживана під склом,
Ручка горького з пером,
Люлька груба на зразок
Батька Сталіна люльок,
Волос, що на нім від літ
Висить буржуазний світ,
І не менше диво-див:
Цебрик свіжої води,
Що на ньому напис був:
„З річки, де Чапай втонув”

Словом — експонатів тьма!
Що де є, й чого нема.
Не оглянеш все нараз.

Раптом дядько Опанас
Скинув торбу і віддав
В руки „завові”, а „зав”:
„А на що це?” — запитав.
— Це даю, як експонат,
Він в музею бути варт.
Та щоб в написі стояло:
„В ній колись носили сало.”
Бабай

Про нечемне, румунське королення його няню Анну Павкер.

ПРЕТЕНСІЇ

Пані: — Мариню, гляньте: це
сміття лежить уже третій день!

Мариня: — Це не моє! Я тут щойно
два дні.

☆

НЕСЛУШНО

Лікар (до старого гуляки): — Так,
так, мій любий! „Вино, жінка і піс-
ня...” — ці речі зруйнували ваше
здоров'я!

Пацієнт: — Але ж докторе, про-
бачте! Я ніколи в житті не співав!

☆

СЬОГОДНІШНІ ДІТИ

Чотирирічний хлопчик до мами:
— Мамо, мене приніс бузько?
— Приніс, сину.
— І мого братчика приніс?
— Приніс.
— І мою сестричку приніс?
— Приніс.
— То пощо ти женилась із тат-
ком?

ЗА РУДАНСЬКИМ

Сидить голий наш діпіст
І мало не плаче:

— Тату, — каже, — холодно —
Зуб до зуба скаче...

А той йому поясок:

— Та на, не журися.
Коли тобі холодно,
На п а с о к пустися.

☆

— Я із своєю дружиною вже чо-
тири роки не сварюся.

— Дійсно?

— Так, вона живе в Америці, а я
в Європі.

☆

ЗАКОНОДАВСТВО

Запитали філософа Давида Юма:
— Що ви вважаєте об'єктом законо-
давства?

— Найбільше добро для найбіль-
шого числа.

— Що ви розумієте під найбіль-
шим числом?

— Число один, — відповів він.

АВДИТОРІЯ

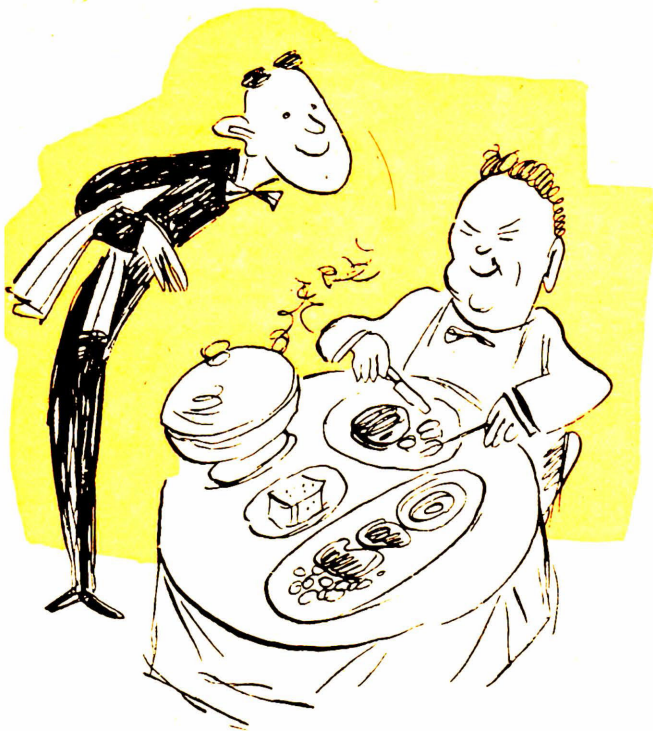
Німецький філософ і теолог на-
магався пояснити питання про тип
людей, з яких складається його
авдиторія.

— Моя авдиторія складається го-
ловно із студентів, молодих жінок
і вояків. Студенти приходять тому,
що я є членом іспитової комісії.
Молоді жінки приходять тому, що
приходять студенти. А вояки при-
ходять тому, що приходять молоді
жінки.

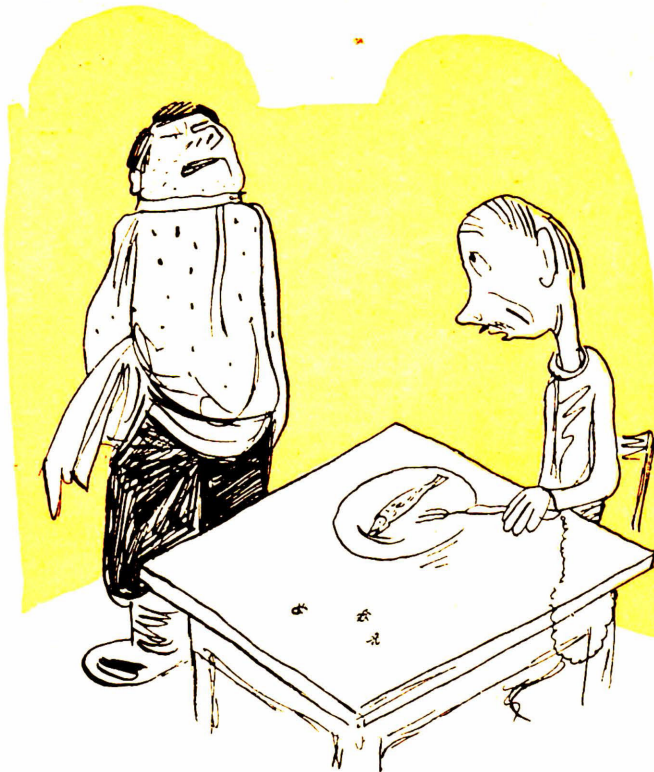
Ставайте передплатниками!

В ГОТЕЛІ

— Що коштує у вас кімната?
— На партері 50, на першому по-
версі 30, на другому 20 марок денно.
— Мій любий, ваш готель для
мене надто низький!

В Англії дотепер існує карткова система

В Совегах карткову систему знесено...

ЛІТЕРАТУРНІ СТИБКИ

— Не погоджуюся із Косачем!
Виступаю з „Муру”! (злосливі епітети) Чапленко.

— Не погоджуюся із Косачем і
Чапленком. Виступаю з „Муру”!
(З'їдливі епітети) Державин.

— Не погоджуюся з Чапленком і
Державином. Виступаю з „Муру”.
(Непристойні епітети) Косач.

КОРОВ'ЯЧИЙ ПРИВІЛЕЙ

В Англії обов'язує тепер розпорядження, що коли фермерів за-
хворіє корова, тоді він може ужити
бензину для самоходу, щоб при-
везти ветеринаря. Коли, однак, за-
хворіє жінка, то він повинен по лі-
каря піти пішком або поїхати ро-
вем.

Жінки в Англії домоглися уже
однакових прав з чоловіками. Те-
пер мусять боротися, щоб домогтися
коров'ячих прав...

ПІДСЛУХАНЕ

— А, то ви! Як же ж там з їздою
до Канади?
— Ну, треба ж-дати!
— Треба ждати, чи треба ж дати?
— В тому й ціла таємниця!...

☆

ЗАМАЛО

Вона: Я вмію вже 900 англійсь-
ких слів!

Він: — Ну, що ж це є? Для тебе
це на дві мінати!

Читайте і поширюйте

»Лиса Микиту«!

ТАБОРОВІ НЕПОРЯДКИ

До таборової лікарні прийшов
один громадянин, жінка якого ле-
жала на родильному відділі. Двері
гінекологічної залі відчинились,
вийшла мед-сестра і звернулася до
іншого з присутніх на коридорі:

— Вам народився син.

Наш громадянин обурився:

— Як же ж це? Які ж тут поряд-
ки у вас у лікарні? Я ж прийшов
скорше!...

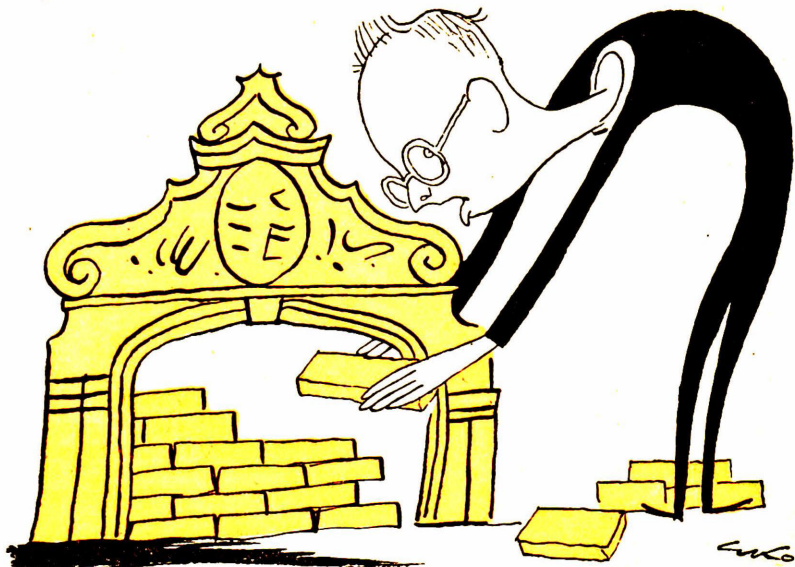
☆

ВІН ЗГОДНИЙ

Радник Крупка зустрічає на ву-
лиці малого обдертого лобуза, що
курить цигарку.

— Що? Такий малий і вже ку-
рить! Ех, коли б я був твоїм бать-
ком! —

— Гм, можете бути. Я згодний.
Моя мама і так вдова.

ЛИСТІ до пана посла Стахася Слоніва.

ПАНЕ ПОСОЛ!

Шукавси за вами по любриках в Трибунті і в енчих казетах, биз людєй звидував, али такой дуже сте си дес запроторіли, жи вас ніруш найти ни годен. Ци вас так манколія іст чи енчий діпівський хробак точит, жи нікде вас ни чюти: ні в суспільній поліїтиці, ні в жорналістїйці. А тут таке діло є, жи конче мушу си з вами шо до чого впо-розуміти:

Ото чувим, шо до Куку всьих риндикалів записуют і ни знаю, як ви ведлук того си устосонкували, тай шо мені чинити, ци тиж вписати. Бо то, рахувати я тиж старий риндикал, не раз і не два возив сми вас по вічах, ек знаєте. Ек єм колис тут вчув за тотой Кук, то ше в мені стара кров заграла; зараз єм си пюрко в капелух втримив ім такий програм мойї старї віложив, жи си небога злекла. Видало си бабі, жим від манколії з памети зіхав і вже хотіла дохторіма збігати, али ек я на кунец сказав „давай, жінко, істи” — то отемиласи, жи ми ніц ни є.

Баба си на тім ни розуміє, а тут христенина слово спірає і нема си до кого вісказати. Був у нашім таборі йден старий риндикал зпід Тарнополе, али тїпер записав си до бендерівців і вже ни то баран ни то риба. Али чюю, шо го си бендерівці лекциважат і він має виступити. Кажут, жи си дле таких гі він нова партія готвирає, „попльонтачів” ци якос гнакше, і там го приймут напевні. А тим чесом слова нема до кого сказати. Кільки мойї бесіди, шо си з кобилов погворю. Бо, знаєте, зі мнов, опріч жінки Параски, є ше кобила, ота сама, жи все брала лінкс попри фосу, ек було візем вас до станції. Перейхавсми отов кобилов биз цалу Слованцію, від Бритислави аж до Карсфельду. Рахувати маржина, али вна една мене розуміє.

— Гей, — кажу — а ци темиш, старуле, отого грубого пана, шос го зі станції везла? Я так ведлук вас, вібачейте, а кобила ніц, лиш голо-вов покивує.

— Файний був пан, дай му Боже панувані і фігуру мав гідну і писок для поліїтики відповідний. Ек би прийшла Україна, то відав цісаром бувби.

І так си погворю, згадаю старі чиси і мало обое з кобилов не плачимо.

А ше ведлук Куку, том хтів вам сказати, шо всьо гаразд, лиш хто його так окристин? Програм відав добрий, хоч єм го ни читав, али назва до хреню! Тай кілька птиці божої літає, ци перепелиці ци шпаків, ци цигликів, а ви дес гакурат на зозулю натрафили! Аж ми ситдно...

Али тото, шо в Куку Ундо відно-вило си то добри. І їх ни багато і нас обмаль, то буде си з ким гандричити, ек то колис бувало. Бо партія мус бути — гактивна, а биз

Унда ни було би з ким зачинати. Бо з відвукремленцема то не варто. Хри-стенин си ворогів у таборі наробит, а потім, ци то ек лахи дають, ци йкийс крем до голені, то готові скривдити і ни дати.

Шем хтів вас, пани посол, спита-ти си, ек той крем си заживає? Єдні кажут, жи то маститси по голені, а єдні, жи пирид голенім, ше поки чоловік си намилил, так аби волос змек. Али жінка пробувала на під-свинку, вибачийте, жи ми пирид светами здох і мусів єм дорізати. Осмалити не було місці, то смо го парили, а жінка намастила тим кремом шерст, але ніц ни змекла і такой так лишилося.

А ше бим хтів довідатиси, ек ва-ше поводзене тай ек там вам ваші Унра ци Іро плавдує. Я все кажу, шо ек би наші люди знали, жи буде така Унра, то би ціла Галіція виї-хала на гемікрацію. Всьо шо жие!

Али я вас називаю послом, а ви може вже гавансували. Може сте вже презус або інспектір, або бльо-ковий? Напишіт ми тото і ек то не так, то ни гнівайте си.

А ше чисте чули, шо Шикериків син дес тут є, лиш жи си тїпер перевішколив і пише си гі грабе „фон Доникув”. Али то ни шкодит, бо ми грабів ни мали і биз тото України ни вігнали. А тїпер маєм єдного на розплодок, то може всьо оберне си йнакше.

Поздоровлю вас по стотисеч ра-зів тай прошу вас бисте ми відпи-сали. Як не хочите дірект, то пишіт чириз постє арештанта.

А тото писав

Гриц Зозуля
Діпі Нумер 13331333.

3 КНИГИ МУДРОСТИ „ЛИСА МИКИТИ“

Не роби другому нічого такого,
що тобі не приносить користі.

☆

Партії без поплентачів — це генерали без війська.

☆

Носив вовк — понесуть і Барана.

☆

Людська кривда завжди вилізе
боком — покривдженого.

☆

Найкраще вшануємо велику людину тоді, коли її влаштуємо великі похорони.

☆

Дурні не ходять одинцем — вони ходять табунами.

☆

Гроші не приносять щастя. Дуже часто людина, що має 5 мільйонів не відчуває щастя, а людина, що має всього 4 мільйони.

☆

БУВАЄ...

— що не тільки люди їдять раків, але й раки їдять людей (як це ось, кажуть, трапилось Сталінові),
— що ДП й до Америки виїде (як має гроші),
— що й українці не сваряться (як їх чужі „погодять“),
— що стрільці качок стріляють (а редактори їх пускають),
— що письменники пишуть рецензії (а рецензенти пишуть повісті),
— що люди люблять правду (але тільки про інших),
— що писати поезію тяжко (а зрозуміти її сьогодні ще важче),
— що українську мову важко вивчити (спеціально українцям),
— що є ще люди, які не паскують (бо не мають чим),
— що й патріотизм дає прибуток (як хто вміє до нього зручно взятися...).

Юр.

☆

— В політиці треба обережно: не один обережний політик так задивився „на задні колеса“, що переднім заїхав у трясовиння.

☆

НУДНИЙ ФІЛЬМ

— Моя пані, тепер у кіні грають такий нудний фільм, що я вчора ледве досиділа до кінця другого сеансу.

☆

ЖІНОЧА ЛОГІКА

Він до неї:
— Я вас люблю, будьте моєю дружиною.
— Не вірю!
— Я вас насправду люблю.
— Не вірю!
— А як я, щоб вас переконати, застрільюсь? Тоді повірите?
— Повірю — і вийду за вас заміж.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Р. Ш-ко: У Вашому дописі забагато поганої лайки. Надається краще до нашої „поважної“ преси.

Др. К. К. Мюнхен: Відкритий лист до критика Г. ми закрили. Встидаємося.

Пані Люся, Регенсбург: Як переробляти кальорії на домашній харч? А Ви знаєте, як їсти оселедця по-еспанськи? Берете оселедця, запліщете ліве око, розрізете оселедця на дві половини, додасте цибулі і перцю, розпліщете ліве око, прижмуруєте праве і, понюхавши, викидасте оселедця, берете ковбасу і їсте. Отак зробіть і з кальоріями.

Федь Г.: Ваші правописні завваги дуже цінні. З цих самих міркувань Ви не Федь, але Хведь! Хверти!

Ер.: Видрукуємо. Почекайте тільки трохи „в черзі“.

Проф. А. Н.: Ваші карикатури слабенькі. Крім того, Ваш підпис під ними „професор“... — нам не ім-понує.

☆

**Наступне число вишлемо
тільки тим, хто
вирівнає передплату!**

ЛИС МИКИТА
журнал сатири, гумору
і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колегія
Адреса Редакції і Адміністрації:
MÜNCHEN-FREIMANN
SS-Kaserne Block „C“ II/52
Germany

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:
Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника — 10 дол.
¼ річна передплата — 50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країн

¼ річна передплата — 50 дол.
за біжучим курсом американського долара.

Шукаємо кольпортерів в Німеччину, заступників і кольпортерів у всіх інших країнах.

Передплата в Німеччині — на адресу Адміністрації. Закордоном вплачувати на конто, що їх подамо в наступних числах; до того часу зголошуватись у передплатники листовно на адресу Адміністрації.

Друк Ч. 3. закінчено 31. I. 1948

В. Чапленко: „Муза“ оповідання, Авгсбург, 1946.

„Гаферкльоки“ — Чапленко, — пленко, — „гаферкльоки“ — нудне життя в таборах...

І. Керницький: „Циганськими дорогами“ — гуморески, Мюнхен, 1946.

З чемности до автора поручаємо тут і там півголосом засміятися.

І. Костецький: „Оповідання про переможців“, Регенсбург, 1946.

Регенсбург — дуже гарне, старовинне містечко.

Кооперативний календарець на 1947 р.

На маргінесах місяців золоті думки і мудрі сентенції великих кооператорів. Між ними вірш Т. Шевченка:

„Обмініте, брати мої,
Найменшого брата“...

Як міняти, то міняти. Чисто по-кооперативному і з духом часу!

В. Чапленко: „Сватання у Львові“, комедійка, Пу-ту, Різдвяне число, 1948.

Читаємо геніальний афоризм:
„Що більші в жінки груди, то дужче вони на чоловіків діють.“

А ми знаємо такий афоризм:
Що більша в людини голова, то менше в ній розуму.

Ага!...

М. Орест: „Душа і доля“, поезії, Авгсбург, 1946.

В. Державин захоплений Орестом, Орест Державином.

ОБЕРЕЖНІСТЬ

Одна метка Англійка розвела при своєму господарстві годівлю курей. Купила собі самі білі, расові кури. Придбала теж когута, але вже червоноперого.

Сусід підприємчивої пані звернув її увагу на цей недобрий добір когута:

— Цей когут зіпсує вам расу. Курята будуть безвартісні.

Пані лагідно посміхнулася:

— О—о—о, я про це знаю, і тому застосовую всі засоби обережності. На ніч замикаю когута окремо!

НАША НАДІЯ

Учитель: — ...п'ять, шість, сім, вісім... но, хто скаже далі?

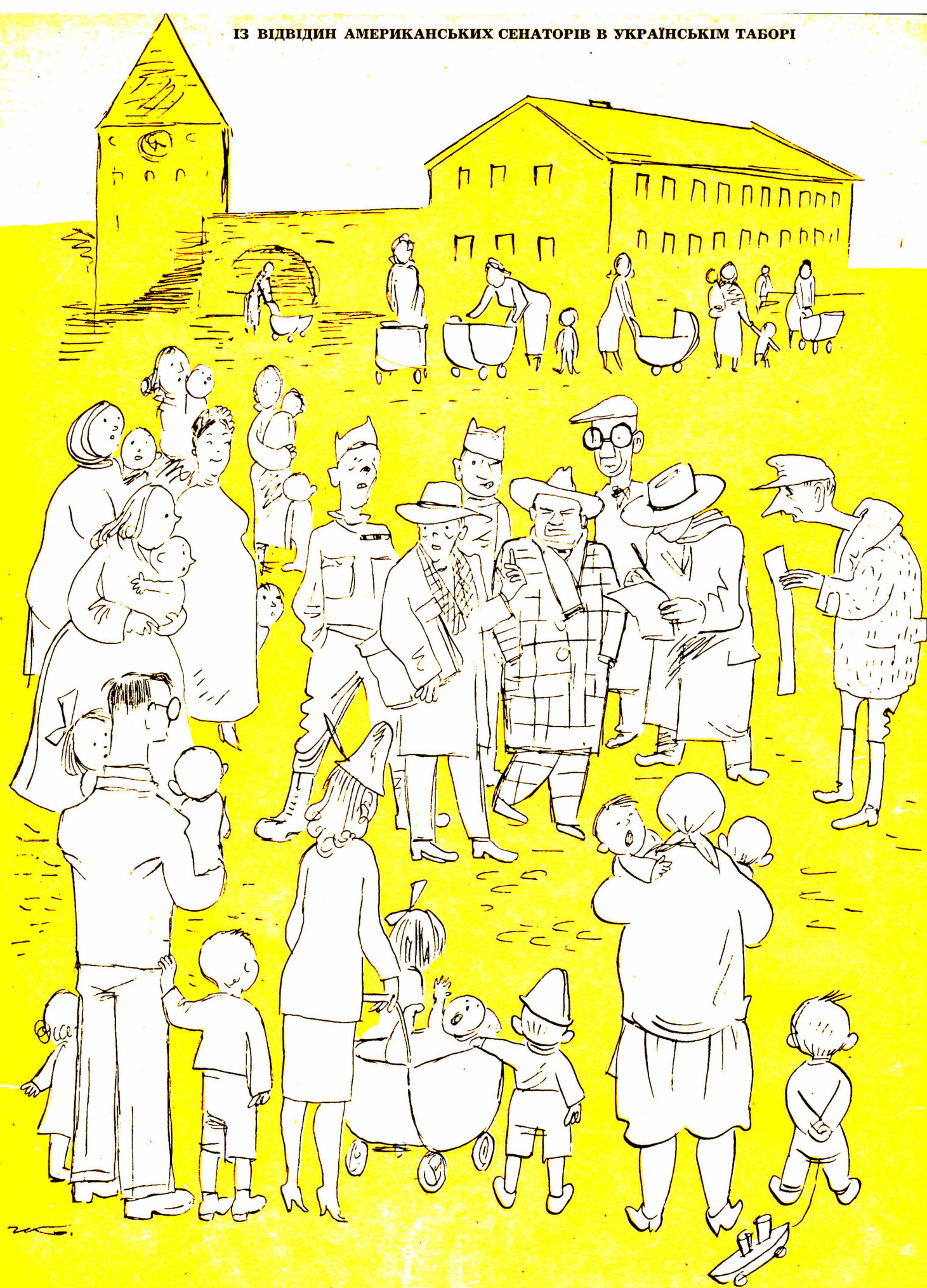
Івась: — ...дев'ять, десять, хлопець, дама, король, ас!

ПАТРІОТИ

Песиміст: Я так звик до того, що України нема, що мені здається — так має бути.

Оптиміст: Я так вірю в Україну, що навіть не завважую, що її нема.

— Цей табір треба негайно перевести за океан, бо за кілька років треба буде подвійної кількості кораблів.